

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA

HÍREK A KIS PÁSZTOROKRÓL - 2006. (43.ÉV) - OKTOBER - DECEMBER

A PÁSZTORGYERMEKEK ÚTJA (4)

II. A «BŰN» A BIBLIÁBAN ISTEN SZENT NEVÉNEK «KÁROMLÁSÁT» JELENTI

A Szentírásban nagy kontraszt van az átok és az áldás között. Mindkettő az emberre – aki Isten képére és hasonlatosságára teremtett – száll, és ítéletet közvetít. Átok és áldás, e két valóság hatalmának kiterjesztése és közvetítése a nemzedékek számára – csak embervoltunk által – Isten «képében és hasonlatosságában Krisztusban» – érthető meg, és azt jelenti, hogy az ember lelkében Isten Neve uralkodik. A Szentírás legfőbb követelése, hogy az ember szent legyen és dicsőítse meg Isten Nevét.

Isten az emberekkel akar élni, és azt akarja, hogy Neve őket is megszentelje. Szent életet kell folytatniuk, mert Isten is szent; olyannyira szentnek kell lenniük, mint Ő, és Isten nevét sosem szabad megszentelteleníteniük. Krisztus keresztségénél által és Vele együtt az emberek újra megdicsőíthetik az Atya Nevét.

**Mária Szaplótelen Szíve
felvilágosít bennünket
arról, hogy mi is
valójában a «bűn»,
és annak belső
gyökereiről;**

A «bűn» bibliai jelentése az emberek és Isten közötti bensőséges viszony megromlását fejezi ki. Minden ember közvetlenül Isten ellen követ el bűnt, nem pedig egy másik teremtmény vagy valami erkölcsi norma ellen.

Mózes «Törvénye» világosan rámutat erre: az ember vagy egészen teljesíti a Törvényt, vagy egyáltalán nem teljesíti azt (vö. Jak 2,8-13); hiszen nem lehetséges azt csak «részben» teljesíteni. A legfőbb dolog soha nem a parancsolat, hanem mindig Isten Az, aki közvetlenül a parancsot adta, és Aki az emberek lelkében él. Az Isten és az emberek közötti viszony közvetlen, ami nem mondható el az emberek és a parancsolt dolog közötti kapcsolatáról. Aki tehát csak egy ponton szegi meg a Törvényt, az egészében megszegi, és a minden bűn után következő átok ugyanolyan, mint az egyetlen bűn után következő (vö. MTörv 27-28). Az engesztelő áldozat ugyanígy az összes törvénysértést jóváteszi (Lev 4). Mert a Törvény nem csak a kirótt

szabályok listája és a parancsolt dolgok összessége, hanem «Isten személyes Hangja», amellyel vigyáz ránk, emberekre. Minden ember megtapasztalhatja bensőjében Isten szeretetét mint feltétel nélküli követelést. Isten a szövetség Törvényével vonzza magához az embert. Ezért mondja, mielőtt bármilyen parancsot adna: «Én vagyok az Úr, a Te Istened, aki megszentel téged.» És ezek a szavak örökérvényűek. Sem az Ó-, sem az Újszövetségben nem beszélhetünk összefüggő Törvényről. Létezik azonban egy hívás, hogy bensőnkben halljuk meg Isten élő hangját; s fogadjuk el, kövessük és őrizzük parancsának Hangját. Az Ő éltető szeretete a Szentírás egyetlen Törvénye. Isten közvetlen kapcsolata az emberrel a «szabadság Törvénye», amit Isten parancsolataiban fejez ki.

**ugyanakkor
megmutatja
az üdvösséghez vezető
egyedüli utat is:
a mindenható Isten
engesztelő imádságát.**

Amikor azonban az ember kifordítja a szabályok rendjének értelmét, és számúzi Istent, átlép a «rabszolgaság törvényébe», mert a rabszolgaság törvénye a teremtett dolgokat Isten elé helyezi – így a szabadságot pedig rabszolgasággá változtatja.

Mivel az embernek közvetlen kapcsolata van Istennel, minden bűn elsősorban Istent sérti meg, nem pedig az erkölcsi törvényt vagy valamelyik teremtményt. A bűn elsősorban káromlása Isten Szent Nevének, amelyet az ember magán visel, még mielőtt áthágja a törvényt vagy a teremtett rendet, mert Isten közelebb van az emberhez, mint bármely más teremtett lényhez.

Amikor Isten nevét káromlás éri, ez először Istent érinti, és közvetlenül maga után vonzza az istenkáromlás dinamikus hatalmát. Akit Isten néven nevezett és kiválasztott, ezt a nevet áldásra vagy átokra használja, mert – Szentlelke által – Isten benne lakik.

Istennek ez a hívása és ez a Krisztusban való hivatás magában foglalja az «áldást vagy az átkot»; az Ő megdicsőülésére Isten neki adja Szent Nevét az áldásra a hűségben és az átokra a hűtlenségben. Az ember áldást vagy átkot terjeszt, mert amikor megkapja Istentől az Ő Szent Nevét és szentségét, akkor hatalmát, kisugárzásának és vonzásának erejét is közvetíti neki. Isten erőssé teszi őt, ahogy Ábrám kiválasztásánál is olvasható: «Megáldalak, és nagygyá teszem nevedet, s te magad is áldás leszel. Megáldom azokat, akik áldanak téged, de akik átkoznak téged, azokat én is megátkozom. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.» (Ter 12,1-3)

Aki bensőjében hordozza az Úr nevét, ez a Név számára és a környezetében mindenki számára megszentelő, vagy megszenteltelenítő lesz. A Szentlélek által Isten Szent Neve lakozik minden emberben, megjelöli életét és létének tetteit. Így a kiválasztott ember, mivel testi és lelki személyiséggel rendelkezik, életszentsége által megszenteli, istenkáromlása által pedig megrontja a többi embert, mert mind Isten nevének szentsége, mind annak megsértése dinamikusan uralkodik. Minden, ami az ember létében és életében nem Isten Nevének megdicsőítését szolgálja, csak annak megszenteltetését jelentheti; hiszen Isten az egyedüli Üdvösség és az Ő lényege a «Szentség». A kárhozat dinamikusan uralkodik az egész ateista világban, s ahol pedig nem Krisztus isteni Lelke uralkodik, ott a Sátán az úr.

Megkapni és viselni Isten Nevét: kiválasztottság; akkor Isten birtokba veszi az embert, az ember pedig átadja Neki magát: és a kiválasztottság jele kitörölhetetlenül benne marad. Aki nem viseli magában Isten Nevét, mások istenkáromlását idézi elő, hiszen ha arra használják ezt a Szent Nevet, ami nem szent, azzal mások istenkáromlását idézik elő. Ennek az istenkáromlásnak a valódi hatása annál szörnyűbb, minél inkább Istenhez tartozik az ember, s minél bensőségesebben él együtt Istennel. Ez érvényes az emberre, mert Isten «képére és hasonlatosságára» teremtett, de még érvényesebb Isten kiválasztottaira, Izraelre, Isten szent népére, az Egyházra, a papságra, a szerzetesrendekre stb. Az Istennek szentelt ember és a nép mint Isten tulajdona Isten Nevének pe-csétjét viselik magukon. Képesek arra, hogy a többi embert és a többi népet megtisztítsák és Isten közelébe vigyék, vagy pedig elvállasszák őket Istentől

Izrael Isten Nevének megdicsőítésére kapott meghívást. A szív bálványimádása által mindenütt káromolhatta Isten Szent Nevét. Mikor nem volt szent, káromolta az Úr Nevét, és más emberek fejére idézte a szégyent és a kárhozatot. A Szentírásban sokszor olvashatjuk ezt a vádat Izrael ellen.

Isten nevének káromlása mindig nagy szégyent és nyomort okozott, amelyet sohasem lehetett engesztelni külső áldozatokkal, hanem kizárólag az Isten Lelke általi teljes megtisztulással és megújulással, amely belülről fakad, és a szív radikális megtérése által. Ez bűnbánat és engesztelés, amely kihúzza a szégyen belső gyökerét, ahonnan a mohóság belső bálványimádása nő ki. Egyedül az isteni Lélek tiszta forrása, amely belülről fakad, képes arra, hogy megújítsa a szívet és az egész emberi személyiséget, és végezzen a valódi istenkáromlással, azok következményeivel, és meggyógyítsa az embert. Csak az Égnek ez a tiszta vize szentelheti és újíthatja meg a szívet; csak Isten teheti ezt az Ő Szent Neve által, és sohasem az ember érdemei által; az embernek nem szabad el-lenállnia

Isten megtisztító, engesztelő és megszentelő tetteinek, és el kell fogadnia azt. A szív változását Lelke által Isten hajtja végre, de az embernek is közre kell működnie ebben a megtérésben, és a középpont felé kell fordulnia, ahonnan feltör ez a forrásvíz. «Akkor majd tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok minden tisztátalanságtól, s minden bálványtól meg-tisztítalak benneteket. Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek, kiveszem testetekből a kőszívet és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet oltom belétek, és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint éljetez és szemetek előtt tartsátok törvényeimet és hozzájuk igazodjatok.» (Ez 36,25-27)

Aki Istenhez tartozik, Isten tulajdona, aki Istennek van szentelve és Isten Nevét viseli, szentnek kell lennie, meg kell szentelődnie, más módon nem tarthat Isten-hez, aki lényegében Szent; más módon valóságos istenkáromlássá válik. Amikor valaki, vagy egy közösség a szentség hiányából fakadóan megszentelteleníti ezt a Nevet és a Szent Nevet megtévesztően használja egy irreális szentségért, elsősorban Isten második parancsolata ellen vétkezik; ez az istenkáromlás magát, Istent érinti, az Ő igaz szentjével együtt, akik az Ő Szent Nevét használják, megszentelik és megdicsőítik.

A bűn elsősorban Isten képének és hasonlatosságának megrontása, vagyis istenkáromlás. Ez a szomorú valóság a legnagyobb mértékben Ádámot érintette, aki Isten képére és hasonlatosságára teremtett és Krisztus előképe volt. Mindenkit érintő tette az egész emberi nemre kihatott, elrabolta tőle Istenhez való hasonlatosságát, káromolta az Ő Szent Nevét, és a világon bevezette az istenkáromlás dinamikusan uralmát. Ádám önmagában valódi istenkáromlása Isten képének és hasonlatosságának, és Isten Neve létezésébe még megromlásában is bevéssé.

Isten azonban újra neven szólította Ádámot, újra neki adta saját Szent Nevét, Krisztus nevét: Isten képét és hasonlatosságát; ez az ember történetének leglényegesebb és legalapvetőbb ténye. De Krisztus nevét a többi embernek is odaadta különböző és különleges szempontok mellett. Azért, hogy Neve az emberekben megmaradjon az Ő megdicsőítésére, hogy megnyilatkozhasson bölcsességének, fensőbbiségének, hatalmának, nagyságának és dicsőségének sokfélesége és változatossága, Isten szétosztotta az Ő Szent Nevét hívásokban és az egyes nevek sorsában. Mindazonáltal ők valamennyien egyek Krisztusban (vö. Gal 3,28); mert Krisztus kimeríthetetlen teljessége Isten képe és hasonlatossága; ez a gazdagság egyedülálló módon Krisztusban teljesedik ki és az Ő egyes tagjaiban megsokszorozódik. Az «Isten képére és hasonlatosságára teremtett lét» Nevének alapvető tartalmát minden egyes embernek hordoznia kell, másképp ezek a tartalmak és egyedi szempontok nem válhatnak valóra és nem teljesedhetnek be. Az ember egyedülálló módon erre a különleges küldetésre teremtett, hogy titokzatos egységben éljen Krisztussal, Krisztus misztériumában. Isten minden embernek külön nevet adott, hogy Isten Neve Krisztusban megdicsőüljön. Ennek az isteni hívásnak a megrontása istenkáromlás, amely közvetlenül Istent érinti. A szent embereket, akik Isten nevét használják és megszentelik, bántják a világban élő emberek, és ez közvetlenül Istent érinti, mert bennük valósul meg Krisztus misztériuma.

Így ők részt vesznek Krisztus engesztelő szenvedésében, és örvendezniük kell, s így kell megdicsőíteniük Istent, ahogy Krisztus is annyiszor kijelentette övének, hogy a világban üldözni fogják őket az Ő Nevéért. Isten ilyen módon hajtja végre Krisztus teste tagjainak megtisztulását és megszentelődését, a romlott világ megtisztulását, a többi ember megváltását és megszentelődését, a Titokzatos Test felépítését és Krisztus Misztériumának beteljesedését.

Mária Fatimában felhívja a figyelmet az Isten és az Ő Szeplőtelen Szíve ellen elkövetett káromlásokra, és azt mondja, nagy szükség van ezeknek az engesztelésére. Rámutat az élet különleges területeire, amelyekben ma Isten Szent Nevét megszenteltetjük; megmutatja legérzékenyebb sebeit, a mai ember eltévelyedését és romlottságát. Mária magában hordozza a Szent Egyház misztériumát, a Szentlélekben Krisztussal együtt titokzatosan és szent módon egyesült emberiséget. Az «Egyház» mind a Szentírásban, mind az egyházatyák hagyományában igazi belső szentséget jelent; ez a szentség az Egyház nevének és misztériumának központi lényege; nem egy pusztán belső és láthatatlan szentséget jelent, hanem inkább egy igazi belső szentséget, amely a néven szólítás és a Szentlélek bennünk való lakozása által van jelen, hiszen a Szentlélek minden közösségben látható módon tevékenykedik. Ha a név «Egyház» nem szent, akkor ez egy valódi istenkáromlás, amely közvetlenül érinti Istent, Krisztust, az Egyház Fejét, s különleges módon Mária Szeplőtelen Szívét is. A külső tisztelet, amelyet beszenyezett szívvel végeznek: Mária Szeplőtelen Szíve ellen elkövetett káromlás.

A Szűzanya Fatimában a mai ember másik érzékeny sebére is rámutat: ez pedig a «szüzesség», mert a szüzesség az igazi belső és külső szentség; ez a teljes belső és külső távolság ennek a romlott világnak a törvényeitől. Mária Szeplőtelen Szíve mégis a közép-pontja, belső gyökere az ő tökéletes testi szüzességének. Isten azért alkotta meg Mária Szívét és szüzességét, hogy ebben is megdicsőüljön az Ő Neve. Mária a legtökéletesebb módon viseli ezt a nevet; ő egész személyében ennek a névnek a megdicsőítése. Fatimában elmondott szavaival Mária az emberek emlékezetébe idézi Ádám bűnét is: ők ennek a foglyai, bár nem is fogják fel, és teljesen elfelejtették Ádám bűnét.

Mária ezzel az első három parancsolat tartalmát idézi fel, amely a mai világban kiüresedett, jelentése elpárolgott. Szeplőtelen Szívével megmutatja, hol található meg az emberek az alapokat, hogy teljesíthessék ennek a három parancsolatnak a lényegét, amelyek tartalmazzák Krisztus misztériumát és az emberi sorsot – egyedülálló valóságot fejeznek ki és együtt válhatnak valóra. Mária elsősorban a második parancsolat tartalmát mutatja meg az embereknek, amelyet ma annyira figyelmen kívül hagynak és eltorzítanak: «Urának, Istenednek a nevének ne vedd hiába, mert az Úr nem hagyja büntetlenül azt, aki a nevének hiába veszi.» (Kiv 20,7)

Isten így nyilatkoztatta ki Szent Nevét, amelyet az embereknek is adott, hogy általa bennük lakozzon. Az igazi «Vagyok», az Üdvözítő és a rabszolgaságból Megszabadító intenzíven magához vonzza az embert, hogy rendelkezzen vele mint tulajdonával. Ő, aki Izraelt szent népévé és szent papságává tette. Az igazi Isten hitben való imádása az alap, amelyen minden nyugszik, a belső gyökér, amelyből minden kibomlik, amely minden átjár és tökéletesít. A

hitben való imádás a kezdet, a közép és a vég. Az Istenhez való tartozás a Neki való teljes önátadást követeli az embertől, az imádás spontaneitásában, a feltétel nélküli kizárólagosságban és a teljességben; ez Isten első parancsolata.

Ugyanilyen közvetlen, kizárólagos és teljes, mint a hitben való imádás – az első parancsolat –, a második parancsolat is. Szintén nem ismer határokat, kivételeket és a megosztott szív kompromisszumait, mert ez az első parancsolat kifordítása: a semmi emberi. Az embernek szem előtt kell tartania saját „semmijét” egy élő belső imádásban az igazi «Vagyok»-ot, és nem szabad Ádám bűnébe esnie, azzal az állítással, hogy ő isteni, mert ez Isten Nevét jelenti. Aki tehát nem teljesíti az első parancsolatot, nem teljesítheti a másodikat sem, és ez fordítva is igaz.

Izrael az Úr népe és tulajdona; szent nemzet, királyi papság; az Úr neve az ő neve – az Isten Neve az ember neve – az egész népé és minden egyes emberé is. Ezért mondjuk: «Isten Nevét hiába ne vedd!»

Isten neve az Ő Szent Léte, az ő szentségének élő valósága, és benne részesedhet az ember. «A név vétele» azt jelenti: megragadni és fogva tartani. A «hiába» az okra, a célra vonatkozik; alap, valóság nélkül – ezért igazságtalan, hazug módon. Hiszen az Úr nem tudja megtisztítani azt, aki hiába, hamisan veszi az Ő nevének, az igazság és a valóság alapja nélkül. Amikor az ember Isten nevének olyasmire használja, amely nem bírja ennek a névnek a valóságát, az nem más, mint Ádám bűne: Isten nevének elrablása, az Istenhez való hasonlóság elrablása. Az Istenhez való hasonlóság elrablásáról szól Isten második parancsolata, amely elvezeti az embert saját középpont-jához; rá akarja ébreszteni bensőjében, hogy hagyja el és irtsa ki ezt a bűnt az imádás áldozata által, vagyis a transzcendens Istennek való teljes önátadása által.

Ezek az első három parancsolat témái, amelyeket Mária Szeplőtelen Szíve az emberek emlékezetébe akar idézni:

1. Az egyetlen igaz Isten imádása teljes szívvel, a hitben való belső és spontán egységben és Isten felemésztő és vigyázó szeretetének való teljes önátadásban.

2. Ádám büszkeségéről való teljes lemondás, a képmutatás nélküli szerénység.

3. A vasárnap megszentelése Jézus Krisztus kereszthalálának és feltámadásának a megünneplésével.

Az első három parancsolat központi elemei ezért Krisztus főpapi imájának, Mária Magnificatjának és a Miatyánknak is lényeges elemei.

Mária Szeplőtelen Szíve felhívja az emberek figyelmét a bűn valódi értelmére, és megmutatja a bűn belső gyökereit, a szégyen és nyomorúság okait, s korunk legérzékenyebb sebeit; ugyanakkor megmutatja az egyedüli utat is az üdvösséghez. Ezért szükséges az engesztelő imádásban szem előtt tartani azokat a szempontokat, amelyeket Mária Szeplőtelen Szíve mutat nekünk.

«NE BÁNTSÁK MEG TÖBBÉ ISTENT ...»

Lúcia nővér «A fatimai üzenet felhívásai» c. könyvében a következő módon hívja fel figyelmünket Isten Tízparancsolatának hűségesebb betartására:

«Isten azért teremtett meg minket, hogy szeressük és szolgáljuk Őt ezen a földön s azután az Örök Életben az Ő látásának örvendhessünk. A fatimai üzenet az égbe vezető úton való járás szükségességére emlékeztet bennünket.

Isten parancsainak teljesítése vezet ben-nünket az örök életre. Ezt jelentette ki Jézus Krisztus, amikor egy ifjú megkérdezte Tőle: Mester, mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre? Így felelt neki: ... tartsd meg a parancsokat. Ezért a mennybe vezető út: teljesíteni a parancsolatokat.

Mivel az emberiség nagy része sajnos nem vesz tudomást róluk és nem érti őket, sok léleknek hasznára válhat, ha felidézzük ezeket, hogy lássuk, mit kell tennünk, hogy eljussunk az örök életre.

Azt is kérdezhetnék tőlem: Mi köze az üzenetnek a Tízparancsolathoz? Válaszom, hogy igen sok köze van hozzá - az üzenet legfontosabb pontját képezi. A Szűz-anya a következő szavakkal fejezte be jelenéseinek sorozatát: Ne bántsák meg többé Istent, hiszen már annyira megbántották. Július 13-án pedig ezt mondta: Októberben meg fogom mondani, hogy ki vagyok és mit óhajtok. Tehát a Szűzanya kérése és ezért az üzenet fő mondanivalója, hogy ne sértsük meg többé Istent, a Mi Urunkat, mert már annyira megsértettük.

Kétségtelen, hogy a legjobban azzal sértjük meg Istent, ha áthágjuk törvényeit: az egész Szentírás ezt erősíti meg. Az összes próféta tiltakozik Isten törvényének áthágása ellen; ugyanezt tette Jézus Krisztus, és ugyanezt teszi ma az Egyház is, Krisztus szava közöttünk.

A Második Törvénykönyv leírja, hogyan gyűjtötte maga köré Mózes Izrael tizenkét törzsét, hogy arra az útra emlékeztesse őket, amelyen Isten vezette őket Egyiptomtól a Jordán folyóig, ahol most is élnek. Mózes így idézi fel a Tízparancsolatot, Isten adományát az Ő népének: Szemtől szemben beszélt veletek az Úr a hegyen a lángok közül - magam az Úr és közöttetek álltam, hogy az Úr szavait közvetítem nektek, mivel féltetek a tüztől és nem jöttetek föl a hegyre. Így szólt: Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kivezettelek Egyiptomból, a szolgaság házából. (MTörv 5,4-6).

Mindez elgondolkoztat engem! Míg Mózes nyugodtan megy fel a hegyre, hogy közel legyen Istenhez és bensőségesen beszéljen vele, a nép megijed és halálfélelme támad. Nem azért volt ez, mert a bálványimádás bűne által megfosztották magukat a kegyelem erejétől és attól, hogy - ahogy Mózes - lássák Istent és hallják a hangját? A félelmet biztosan nem Isten jelenléte keltette bennük, hanem saját lelkiismeretük kiáltása, mert az vádol ben-nünket Isten előtt, az ítélt el. Én mindent megadnék, hogy ez az isteni tűz felemésszen!

Isten a Sinai hegyen mutatta meg Magát népének, hogy az felismerje, Ő az egyedüli igaz Isten. Mi is ott voltunk, az izraeliták képviseltek bennünket; Isten nekünk is megmutatta Magát és hozzánk is szólt mondanivalója.

Minden izraelita látta a tüzet a hegy tetején, és megértették, hogy természetfeletti tűz volt, mert nem égetett és nem emésztett el semmit; ebben a tűzben látták Istent és megrémültek, ahogy maguk is bevallották, s kérték Mózeset, hogy legyen a közvetítőjük: Lám, az Úr, a mi Istenünk megmutatta nekünk dicsőségét és nagyságát, hallottuk hangját a lángok közül. Ma átéltük, hogy Isten

beszélhet az emberrel, s ez mégis életben marad. Mégis, miért haljunk meg? Ez a hatalmas tűz elemészt minket! Ha még tovább hallgatjuk az Úrnak, a mi Istenünknek szavát, meghalunk. Mert hol van olyan emberi lény, aki mint mi, hallhatta az élő Isten hangját a lángok közül, s mégis életben maradhatott? Menj oda és hallgass meg mindent, amit az Úr, a mi Istenünk mond, aztán majd elmondod nekünk, amit az Úr, a mi Istenünk mond neked. Meghallgatjuk és megtesszük. (MTörv5,24-27).

Isten kinyilatkoztatta Magát az izraelitáknak, hogy azok megbizonyosodjanak az Ő létezéséről, s így továbbadják ennek az igazságnak a bizonyosságát. Lélekben mi is ehhez a néphez tartozunk; Krisztushoz kötődünk, s ezáltal Isten népe vagyunk. Isten választott ki bennünket, hogy az Ő Titokzatos Testének részei legyünk, az Egyház tagjaiként. Ez az Egyház alkotja egyetemesen Isten népét, a Krisztustól kapott parancs szerint: Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot...

Az Egyház tehát Isten küldötte, hogy a rábízott törvényekkel és tanításokkal Általa kijelölt útra irányítsa népét. S ahogy az izraeliták hittek Mózes irányításában és követték azt - mert ő volt Isten küldötte - úgy nekünk is követni kell az Egyház iránymutatásait, mert az Egyház Isten küldötte közöttünk.

Ne ingadozzunk és ne távolodjunk el tőle, amikor né-hány tagjának hibáit látjuk, mert külön-külön nézve mindannyian gyengék és bűnösök vagyunk. De az Egyház ettől még nem szűnik szent lenni: szent az Isten által rá bízott törvényekben és a tanításokban, szent az Ő vezetőjében, Jézus Krisztusban, isteni Alapítójában és Megváltójában, és szent az isteni Lélekben, amely táplálja és segíti őt, valamint a kegyelmi életben, amely a szent-ségek által valósul meg és így erősödik.»

**Vessző
kel majd
lváj
törzséből**

**és hajtás
sarjad
gyökeréből**
(Iz 11,1)

**Ime
a Szűz
fogan,
Fiút szül**
(Iz 7,14)

**Az Ige
testté lett
és már
köztünk él**
(Ján 1,14)

BOLDOG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET!

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA - Évente négyszer - Ára: 0,05€ - Nyomja: Gráfica Almondina, Torres Novas Dep.Leg. 163921/01.
A lap tulajdonosa: Postulação de Francisco e Jacinta Marto. Secretariado dos Pastorinhos. Rua S.Pedro 9. P-2496-908 Fatima Direktor: P. Kondor Lajos SVD
Tel.: 00351-249-539780; Fax: 539789. E-mail: sec.pastorinhos@mail.telepac.pt További információ a honlapon: www.pastorinhos.com
Bank-számla Magyarországon: Raiffeisen-Bank, számlaszám: 9671-542995-001. IBAN: HU77 1209 6712 0054 2995 0010 0005